

den Ære at være Medlem af Udvalget i Fjor, mindes ikke, at den Forhandling, vi førte i dette Udvalg, ikke var fuldkommen fredelig, og heller ikke, at den Tilstand, hvori vi befandt os, var mere krigersk end nu, men det lykkedes os jo dog ikke at komme til noget Resultat. Jeg har nu her hørt gode Ønsker om denne Sag udtalt af de forskellige Herrer, som have talt baade fra Højres Side, fra fri-konservativ Side og fra Regeringspartiets Side. Ønskerne kan jeg fuldt ud dele. Jeg vilde ønske, at det Regeringsforslag, som forelægges af Justitsministeren, kunde blive vedtaget i dette høje Ting; saa er der ingen Tvivl om, at det ogsaa vil blive vedtaget i Folketinget, da vi have faaet det oversendt i den forelagte Form fra Folketinget. Men jeg kan ikke nægte, at jeg ikke har ringeste Haab om, at vi skulde kunne komme til et Resultat. Jeg har ikke hørt den højtærede Justitsminister ved Forelæggelsen udtale noget om, med hvilket Haab han har forelagt denne Sag, hvad Forventning han har om dens Gen-nemførelse. Jeg kan ikke nægte, at naar man ser tilbage til Fortiden, er der intet Haab, her staa Modsætningerne i Anskuelser skarpt overfor hinanden. Hvad Lovforslagets øvrige Paragraffer med Undtagelse af §§ 7 og 8 angaar, er der ingen Vanskeligheder ved at komme til Enighed. Jeg tror oven i Købet, at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) tager noget fejl paa disse Punkter. Med Hensyn til disse Paragraffer vil der neppe komme nogen Uenighed, som vi ikke kunne komme over, tværtimod, ved anden Behandling i 1907 var der Enighed om, at dem kunde man nok komme ud over. Hvad §§ 7 og 8 angaar, synes jeg derimod, at Modsætningerne ere meget store. Saaledes som Højre har affattet sit Forslag til de to Paragraffer, og saaledes som de ogsaa ere vedtagne af Flertallet her i Tinget, er der efter min Mening ingen Mulighed for, at de Partier, de Grupper, som da var imod den Affattelse, skulde kunne forandre Mening. Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister mener at kunne skifte Mening paa dette Punkt og indtage et andet Standpunkt end den tidligere Justitsminister, som stod meget bestemt paa, at Højres Affattelse ikke var antagelig for ham. Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister nu skulde mene, at den Affattelse, som vi kunne faa fra Højres Side, skulde være antagelig. Men saa kommer jeg til det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede 6te kongevalgte Medlem. Det er blevet

nævnt her i Dag, skønt det til en vis Grad hører til Udvalgets Hemmeligheder, og derfor tror jeg, at ogsaa jeg kan have Lov til ganske flygtigt at nævne det. Det var ganske sikkert stillet i en god Mening; ingen, som kender det ærede Medlem og som kender hans gode Ønsker om, at der skal komme noget og noget godt ud af Forhandlingerne her paa Rigsdagen, vil tvivle om, at dette Forslag var stillet i en god Mening. Ikke desto mindre var der akkurat den samme Adskillelse i Udvalget overfor dette Forslag, som der var overfor Højres Affattelse af §§ 7 og 8. Det ærede Medlem troede ved at skelettere disse to Paragraffer, ved at tage alt Indhold bort fra dem, at gøre dem mere antagelige. Men det anser jeg for ganske umuligt. Disse Paragraffer maa forstås historisk-politisk. Man kan ikke pludselig kaste hele vor Forfatningshistorie, hele Forfatningsstriden, bort for at naa til en Affattelse af disse Paragraffer. Jeg er af den Mening, at hvis man tog det ærede Medlems Forslag, som det foreligger, ganske frasat hans gode Hensigt, saa kunde man lige saa gerne spare den hele Lov, saa er der ikke noget nyttigt opnaaet ved nu at faa en Ministeransvarlighedslov. Altsaa, her er der ganske sikkert Enighed til Stede om, at man ønsker en Lov fremmet, men der er den skarpeste Uenighed mellem Partierne, og hvorledes vi skulde komme over denne Uenighed, ved jeg ikke. Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister skulde have en lykkeligere Haand dertil end hans Forgænger. Hans Forgænger har jo ellers haft en ret lykkelig Haand til at faa Højrepartiet her i Salen til at gaa ind paa sine Forslag, endda paa store Forslag. Det ærede Medlem, som førte Ordet her i Dag for Højres Vedkommende (Goos), gav ham jo en Haandsrækning i Maj Maaned, en Haandsrækning, som jeg senere har set, det ærede Medlem bitterlig har fortrudt. Men jeg skal for Resten ikke en Gang nævne den Mands Navn. Jeg ser, at den højtærede Justitsminister nævner ikke hans Navn. Den højtærede Justitsminister minder mig noget om den Kvinde, en klassisk Forfatter taler om, som ikke kunde taale et djærvt Ord, som var meget snærpet i Optreden, og om hvem denne Forfatter siger, at det eneste, der var kysk hos hende, var Ørene. Den højtærede Justitsminister tør ikke nævne den forrige Justitsministers Navn. Han har turdet sidde i Ministerium med ham; han har i det sidste Aar siddet i Ministerium